

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Rutschem ve věci

žalobce: **M. J.**
zastoupen Mgr. Bc. Lukášem Bělským, advokátem
se sídlem Severní 372, 290 01 Sokoleč
pobočkou Domažlická 1256/1, 130 00 Praha 3

proti
žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**
se sídlem Pivovarské náměstí 1245, 500 03 Hradec Králové

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. června 2022, č. j. KUKHK-18983/Ds/2022/Kj

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět sporu

1. Magistrát města Hradec Králové (dále také jen „správní orgán prvního stupně“) rozhodnutím ze dne 1. 2. 2022, č. dok. MMHK/037976/2022/OP/Čih, sp. zn. P/874/2021/OP/Čih, uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 a § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „zákon o silničním

provozu“), a uložil mu správní trest pokuty ve výši 2 000 Kč. Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaný odvolání žalobce zamítnul a prvoinstanční rozhodnutí potvrdil.

2. Uvedeného přestupku se měl žalobce dopustit tím, že dne 31. 3. 2021 v 10:59 hodin řídil na dálnici D11 v km 90 ve směru na Hradec Králové motorové vozidlo značky Fiat Ducato, RZ X, přičemž překročil nejvyšší dovolenou rychlost sníženou místní úpravou, tj. dopravní značkou „B 20a – Nejvyšší dovolená rychlost“, na 80 km/h. Měřicím zařízením LaserCam 4, výř. č. LE0498, obsluhovaným ze služebního vozidla Policie ČR, byla vozidlu na vzdálenost 370,1 m naměřena rychlost 107 km/h, při odečtení možné odchylky měření u rychlostí nad 100 km/h, tj. $\pm 3\%$, tedy 103 km/h. Řidič tak překročil nejvyšší dovolenou rychlost o 23 km/h, čímž porušil ustanovení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu. Dále žalobce nepředložil ke kontrole řidičský průkaz, čímž porušil ustanovení § 6 odst. 7 písm. a) zákona o silničním provozu.

II. Obsah žaloby

3. Žalobce tvrdil, že byl na svých právech zkrácen přímo rozhodnutím žalovaného a také v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení a rozhodnutím správního orgánu prvního stupně. Dle něj byl porušen zákon č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „správní řád“), zákon o silničním provozu a zákon č. 250/2016 Sb. o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „přestupkový zákon“).
4. Žalovaný dle jeho názoru nerespektoval ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu, neboť nevypořádal řadu odvolacích námitek. Jednalo se zejména o námitku týkající se obecných principů ústavnosti, právního státu a smyslu materiálního hlediska projednávaných skutků. Dále se jednalo o návrhy na provedení důkazu znaleckým posudkem určujícím délku brzdné dráhy vozidla, znaleckým posudkem popisujícím mechanismus výpočtu rychlosti měřeného vozidla v souladu s fyzikálními zákony a návrh na rekonstrukci skutku. Také se jednalo o námitku směřující ke způsobu odměňování příslušníků Policie ČR za prokázané přestupky a k přítomnosti potravin a sladkostí ve služebním vozidle, které mohly mít vliv na řádnou funkčnost silničního rychloměru. Konečně se pak jednalo o nedostatečné vypořádání se s námitkou podjatosti.
5. Konkrétně žalobce namítal to, že správní orgány nesprávně vyhodnotily jím vznesenou námitku podjatosti. Za vadný považoval postup správního orgánu prvního stupně, který podle něj, aniž by vyčkal na rozhodnutí o námitce podjatosti, nařídil ústní jednání, ačkoli byl v takové situaci povinen počkat, až představený posoudí, zda je úřední osoba vyloučena. Podle něj totiž do doby, než představený posoudí, zda je úřední osoba vyloučena, může tato provádět pouze úkony, které nesou odkladu. Takovým úkonem podle jeho názoru zcela určitě není ústní jednání, tudíž ústní jednání proběhlo v rozporu se zákonem.
6. Výše uvedený postup měl způsobit nezákonnost řízení. Žalobce byl zkrácen na svých právech, nemohl se účastnit provádění důkazů, nemohl navrhopvat důkazy ani se vyjadřovat k nezákonnému vedení řízení, neboť dle jeho názoru důvodně očekával, že ve věci nebude jednáno. Tento nezákonný postup se opakoval ještě jednou, a to ve chvíli, kdy žalobce vznesl námitku podjatosti vůči oprávněné úřední osobě žalovaného a dalším úředním osobám. Ani tato námitka nebyla podle žalobce dostatečně vypořádána. Výše uvedeným postupem tak žalovaný podle žalobce poškodil jeho právo na spravedlivý

proces, jež mu zaručuje Listina základních práv a svobod a Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod.

7. Dále žalobce namítal, že se správní orgán prvního stupně zákonným způsobem nevypořádal se zaviněním. Podle něj je pouhé konstatování, že jednal zaviněně, nedostatečné, protože je nutné zavinění prokázat a řádně odůvodnit. Za zcela nedostatečné považoval pouhé konstatování, že se skutky staly z nedbalosti, z toho usuzoval, že nebyla prokázána jakákoliv míra zavinění domnělých přestupků.
8. Dalším žalobním bodem byl tvrzený nezákonný právní názor ve smyslu materiální stránky přestupku. Žalobce tvrdil, že správní orgán prvního stupně se s tímto vůbec nevypořádal, a to jak ve vztahu k přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu, tak ve vztahu k přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona. Stejně jako v odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí poukázal na dva rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-48, a ze dne 17. 2. 2005, č. j. 7 As 18/2004-48. Z těchto rozsudků mělo vyplynout, že správní orgány jsou povinny zkoumat vždy, když rozhodují, zda určité jednání je přestupkem, tj. otázku, jestli došlo k naplnění obou stránek přestupku, tj. jak formální, tak materiální. Teprve poté, co je zjištěna i materiální stránka daného přestupku, lze dojít k závěru, že byl přestupek spáchán. Pokud je ovšem naplněna formální stránka, ale z hlediska stránky materiální dojde správní orgán k závěru, že jednáním nedošlo k ohrožení chráněného zájmu, má povinnost řízení zastavit. Žalobce považoval za chybný a nezákonný názor žalovaného, podle kterého je materiální stránka přestupku naplněna vždy, když dojde k porušení zákona, tj. k naplnění formální stránky přestupku.
9. Uvedl, že z rozhodnutí nevyplývá, kolik se v daném místě a v danou dobu nacházelo dalších účastníků silničního provozu, kteří mohli být ohroženi či omezeni jednáním žalobce. Dále se správní orgány nezabývaly povětrnostními vlivy, stavem vozovky nebo viditelností v daném místě. Také není jasné, jak byli ostatní účastníci provozu omezeni či ohroženi tím, že u sebe žalobce neměl řidičský průkaz. Měl za to, že žalovaný na dokazování těchto skutečností rezignoval proto, že závěr by poté musel znít, že nebyla naplněna materiální stránka přestupku. S přihlédnutím k tomu je toho názoru, že projednávané skutky nejsou vůbec přestupkem, neboť materiální stránka přestupku naplněna nebyla.
10. Poslední žalobní námitkou pak bylo zpochybnění správnosti měření rychlosti. Žalobce tvrdil, že závěr o správnosti měření je pouhou spekulací, a to mimo jiné proto, že žalovaný neprovedl žalobcem navržený výslech zasahujících policistů a to i přesto, že poukázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu, které podle něj jejich výslech odůvodňovaly. Dále nebylo popsáno, jakým způsobem silniční rychloměr zpracovává data a počítá rychlost měřeného vozidla, dokonce do spisu ani nebyl založen návod k obsluze rychloměru. Ze spisu také nevyplynulo, kdo je vlastníkem rychloměru, kdo zabezpečuje jeho servis, zpracovává a archivuje data jím pořízená.
11. Dle žalobce ve spisu nebyly žádné důkazy, které by dokládaly, že došlo k překročení rychlosti na místě, které uvedl správní orgán prvního stupně, výstup z rychloměru byl podle něj z jiného místa. S ohledem na to nelze podle žalobce dovodit, kdy a především kde k projednávanému skutku došlo. Dovodit bylo možné pouze registrační a tovární značku automobilu. Vzhledem ke špatné kvalitě pořízených fotografií měl také za to, že

jednání nebylo řádně zadokumentováno. Uzavřel, že nedošlo k překročení povolené rychlosti, a dodal, že rychlost byla také změřena chybně, také nebyla při převodu dat z rychloměru do analogové podoby vyhotovena doložka autorizované konverze.

12. S ohledem na výše uvedené žalobní námitky považoval žalobce rozhodnutí za nezákonná a navrhnul tak, aby krajský soud zrušil jak napadené rozhodnutí, tak prvoinstanční rozhodnutí a věc vrátil správnímu orgánu prvního stupně k dalšímu řízení.

III. Obsah vyjádření žalovaného k žalobě

13. K námitce nevypořádání všech námitek žalovaný uvedl, že v řízení nevznikly žádné pochybnosti o skutkovém ději a tím ani nevznikla potřeba doplnit dokazování vypracováním znaleckých posudků. Zákonnost měření byla podle něj dostatečně prokázána, provedené měření bylo v souladu s návodem a nebylo zatíženo skutečnostmi, které by výsledek měření zkreslily. Odkázal také na strany 10 až 12 napadeného rozhodnutí, kde se výstupem z rychloměru podrobně zabýval.
14. K tomu, že se údajně nevypořádal s námitkou přítomnosti potravin a sladkostí ve služebním vozidle policistů žalovaný uvedl, že podané odvolání je totožné s dalšími odvoláními, které odvolací orgán v minulosti již několikrát projednával v jiných přestupcích, jiných účastníků řízení, v tom odkázal i na čísla jednací jím vydaných rozhodnutí. Podání pak podle něj nebylo příléhavé na projednávanou věc, což svědčilo o obstrukčním charakteru.
15. K námitce podjatosti, která byla správnímu orgánu prvního stupně doručena dne 22. 7. 2021, žalovaný uvedl, že podání nebylo žalobcem podepsáno. Po vyzvání k odstranění vady podání, tj. doplnění podpisu, a poučení, že pokud vada nebude odstraněna, nebude se správní orgán prvního stupně takovým podáním zabývat, nebylo žádné doplnění předmětného podání správnímu orgánu doručeno.
16. Podle žalovaného se pak také oba správní orgány dostatečně zabývaly otázkou zavinění. Dospěly k závěru, že žalobce jednal z nedbalosti vědomé, kdy věděl, že je na místě omezení rychlosti dopravním značením, avšak toto značení nerespektoval. Přestupek, kterého se žalobce dopustil, patří dle jeho názoru mezi vážné ohrožovací dopravní přestupky, při každé vyšší než povolené rychlosti je prokázáno, že řidič není schopen ovládat vozidlo takovým způsobem, aby dokázal bezpečně reagovat na předpokládané situace.
17. Dále prohlásil, že jednání žalobce je bez pochybností prokázáno a nelze jej jakkoliv zpochybňovat. Vozidlo tovární značky Fiat Ducato, registrační značky X, které přijíždělo směrem k rychloměru (tj. dálnice D11, km 90, směr jízdy na Hradec Králové), bylo zaznamenáno. Na výstupu z rychloměru je dále uveden datum a čas měření, tedy 31. 3. 2021, 10:59:39 hodin, naměřená rychlost před odečtením odchylky 107 km/h a o tom, že vozidlo řídil žalobce, svědčí to, že vozidlo bylo ihned na místě hlídkou zastaveno a řidič identifikován.
18. Závěrem žalovaný prohlásil, že má za to, že k řízení přistoupil odpovědně a nezaujatě, posoudil všechny relevantní skutečnosti a s ohledem na to považuje napadené rozhodnutí za věcně správné a odpovídající zjištěným skutečnostem. Vzhledem k tomu navrhnul, aby zdejší soud žalobu jako nedůvodnou zamítnul.

IV. Skutkové a právní závěry krajského soudu

19. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí hlavy první a druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Učinil tak bez nařízení jednání, protože s takovým postupem souhlasili jak žalobce, tak žalovaný postupem dle § 51 odst. 1 věty druhé s. ř. s. O věci usoudil následovně.
20. Krajský soud na úvod předesílá, že není smyslem soudního přezkumu podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, čj. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, čj. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, čj. 2 Afs 37/2012-47; všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu citovaná v tomto rozsudku jsou dostupná na www.nssoud.cz).
21. Dále připomíná, že podle § 75 odst. 2 s. ř. s. soud přezkouvává napadené výroky žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů. V řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu tak platí dispoziční zásada. Rozsah přezkumu žalobou napadeného správního rozhodnutí je vymezen žalobními body, jimiž žalobce konkretizuje svá tvrzení ve vztahu k namítanému porušení zákona.
22. Krajský soud ze správního spisu zjistil následující skutečnosti. Žalobce dne 31. 3. 2021 v 10:59:39 hodin řídil na dálnici D 11, kilometr 90, ve směru jízdy na Hradec Králové, automobil Fiat Ducato, registrační značky X, barvy bílé. Ve specifikovaném místě mu byla hlídkou policie ČR, za použití laserového silničního rychloměru LaserCam 4, naměřena rychlost jízdy po odečtení odchylky $\pm 3\%$ 103 km/h. Žalobce byl následně zasahující hlídkou zastaven a ztotožněn, o čemž svědčí mimo jiné jeho podpis na oznámení přestupku. Žalobce také po zastavení hlídkou policie ČR nepředložil řidičský průkaz. S ohledem na to, že žalobce na místě nesouhlasil se zjištěným skutkovým stavem, oznámila Policie ČR přestupek správnímu orgánu prvního stupně.
23. Žalobce doručil správnímu orgánu prvního stupně dne 22. 7. 2021 nedatovanou a nepodepsanou námítku podjatosti, ve které uvedl, že se dozvěděl informace o příbuzenském vztahu oprávněné úřední osoby ke svědkům, a to k řidiči vozidla a k zasahujícím policistům, ze kterých mělo vyplynout, že je oprávněná úřední osoba podjatá.
24. Po vydání prvoinstančního rozhodnutí, podal žalobce obsáhlé odvolání, ve kterém uplatnil řadu námitek. Jednalo se zejména o nevyslechnutí zasahujících policistů správním orgánem, neprokázání, že žalobce jednal zaviněně, dále tvrdil, že se projednávaného skutku vůbec nedopustil, také namítal, že úřední záznam nelze v přestupkovém řízení použít jako důkaz. Dále namítal, že mu nebylo umožněno seznámit se s podklady rozhodnutí, že z pořízených důkazů nelze jednoznačně určit místo spáchání přestupku. Poukazoval také na to, že projednávaným skutkem nebyla naplněna materiální stránka přestupku, tudíž se o přestupek vůbec nemohlo jednat. Dále také navrhl, aby správní orgán provedl důkazy návodem k obsluze rychloměru, popisem mechanismu výpočtu rychlosti, výslechem zasahujících policistů a rekonstrukcí skutku. Neopomněl také namítnout podjatost oprávněné úřední osoby žalovaného a ředitele žalovaného.

25. Žalobce také v odvolání uvedl řadu námitek, které zcela evidentně nedopadaly na projednávaný případ, jednalo se zejména o námitky nedostatečného vzdělání oprávněné úřední osoby, chybějícího podkladu prokazujícího uveřejnění informace o zřízení stálého automatického technického systému, zpochybnění oprávnění obecní policie k pořízení záznamu, zpochybnění výstupu ze silničního rychloměru tvrzením, že na snímku je více vozidel, přistoupení policistů k důkladné prohlídce vozidla, kalibrace rychloměru po výměně pneumatik služebního vozidla, zkeslení měření radarovým rychloměrem a nezadání vypracování znaleckého posudku, určujícího mechanismus výpočtu rychlosti měřeného vozidla.
26. A nyní k právnímu posouzení jednotlivých žalobních námitek. Podle ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu se v odůvodnění správního rozhodnutí uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 10. 2020, č. j. 52 A 43/2020-78 pak *„povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznamená, že krajský soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, když jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19).“* Toto lze jistě aplikovat i na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů. K tomu dále také z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013 *„...přestože je třeba z hlediska ústavních principů důsledně trvat na povinnosti dostatečného odůvodnění rozhodnutí, nemůže být tato povinnost chápána dogmaticky. Rozsah této povinnosti se totiž může měnit podle povahy rozhodnutí a musí být posuzován s ohledem na okolnosti každého jednotlivého případu. Podstatné podle názoru Nejvyššího správního soudu je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek. Absence výslovného posouzení dílčí žalobní námítka, která souvisela s námitkami stěžejními, za situace, kdy městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku dospěl k věcně správnému závěru, že stěžovatel neunesl v daňovém řízení důkazní břemeno, neboť důkazy jím předložené neprokázaly u sporných obchodních případů splnění podmínek pro uplatnění nároku na odpočet DPH, nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost. V této souvislosti lze odkázat např. na nálezy Ústavního soudu ze dne 21. 12. 2004, sp. zn. II. ÚS 67/04, v němž bylo zdůrazněno, že z hlediska splnění náležitostí rozhodnutí není povinností soudu se v jeho odůvodnění speciálně vyjadřovat ke všem jednotlivým argumentům účastníka podporujícím jeho konkrétní a z hlediska sporu pouze dílčí tvrzení, pokud stanovisko k nim jednoznačně a logicky vyplývá ze soudem učiněných závěrů.“*
27. Tvrdí-li žalobce, že se žalovaný nevypořádal s návrhem na vypracování znaleckého posudku určujícího délku brzdné dráhy vozidla žalobce, není zřejmé, co by takovým posudkem chtěl žalobce dokázat, v projednávaném případě se jedná o přestupky spočívající v překročení nejvyšší povolené rychlosti a porušení povinnosti mít u sebe při řízení motorového vozidla řidičský průkaz. Pokud snad chtěl žalobce zmíněným znaleckým posudkem naznačit, že nebyla naplněna materiální stránka přestupku, nemůže zdejší soud této argumentaci přisvědčit a dodává, že této problematice se podrobněji věnuje v bodech 37-39 tohoto rozsudku.

28. K návrhu na vypracování znaleckého posudku určujícího soulad mechanismu výpočtu rychlosti měřeného vozidla s fyzikálními zákony zdejší soud tolika poznamenává, že není povinností správních orgánů podrobněji a odborně popisovat princip fungování silničních rychloměrů, ledaže by do provedeného měření vnesl žalobce relevantní pochybnost, to se ale v projednávaném případě nestalo. Ačkoli se žalobce na jiných místech žaloby snaží zpochybnit výsledek měření, nečiní tak žádným opravdu podloženým argumentem, zejména nevyjádřil, jak konkrétně mohou měření rychlosti ovlivnit potraviny a sladkosti přítomné ve služebním vozidle. Rovněž nevzněl žádné konkrétní pochybnosti o způsobu odměňování příslušníků Policie ČR. Krajský soud tak dospěl k závěru, že žalovaný nepochybil, když se s těmito námitkami výslovně nevypořádal, neboť z žalobcových tvrzení nevyplývalo, jak se tyto mohly dotknout projednávaného případu. Navíc podané odvolání působilo v těchto svých částech účelovým dojmem, protože uvedené námitky byly ke skutkovému stavu věci zcela nepříhodné, jakoby žalobce jejich obsah bez dalšího převzal z nějakého vzoru opatřeného přes internet, což, jak je soudu známo z jeho úřední činnosti, není jev zcela neobvyklý. Této námitce tak krajský soud s přihlédnutím ke shora uvedené judikatuře Nejvyššího správního soudu nepřisvědčil.
29. Podle ustanovení § 14 odst. 3 správního řádu účastník řízení může namítat podjatost úřední osoby, jakmile se o ní dozví. K námitce se nepřihlédne, pokud účastník řízení o důvodu vyloučení prokazatelně věděl, ale bez zbytečného odkladu námitku neuplatnil. O námitce rozhodne bezodkladně usnesením služebně nadřízený úřední osoby nebo ten, kdo má obdobné postavení. Dle ustanovení § 37 odst. 2 věty páté správního řádu pak musí podání obsahovat označení správního orgánu, jemuž je určeno, další náležitosti, které stanoví zákon, a podpis osoby, která je činí.
30. Žalobce namítal, že nebyla dostatečně vypořádána jeho námitka podjatosti doručená správnímu orgánu prvního stupně dne 22. 7. 2021. Toto podání žalobce nicméně nebylo podepsané. Tuto vadu žalobce neodstranil ani poté, co byl správním orgánem prvního stupně k jejímu odstranění výslovně vyzván, a to výzvou ze dne 22. 7. 2021, doručenou žalobci dne 9. 8. 2021. Nutno také dodat, že názor žalobce, že provedení ústního jednání bylo ze strany správního orgánu prvního stupně protizákonné, je mylný, ústní jednání ve věci totiž proběhlo již 21. 7. 2021, tedy jeden den předtím, než byla nepodepsaná námitka podjatosti správnímu orgánu doručena. Nemůže tudíž obstát argument žalobce, že ústní jednání byl úkon, který snesl odkladu do doby rozhodnutí o námitce podjatosti, neboť úkon byl v době doručení námitky již proveden.
31. Druhou zásadní skutečností je, jak bylo uvedeno výše, že ani po výzvě nebyla vada chybějícího podpisu ze strany žalobce odstraněna, přitom platí, že k podání, které není podepsané, se nepřihlíží, viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2018, č. j. 4 As 113/2018- 39 *„chybějící podpis na podání adresovaném správnímu orgánu je tedy vadou podání, neboť podání postrádá jednu z podstatných náležitostí. Podpis stvrzuje, že se podatel ztotožňuje s obsahem podání, že jej myslí vážně, nikoliv jen „jako“. V neposlední řadě stvrzuje též to, že podání skutečně činí podatel (a nikoliv někdo jiný jeho jménem)“*, v tomtéž rozsudku k dané problematice také: *„Rozšířený senát tedy shrnuje, že podpis na listinném podání je podstatnou náležitostí podání. Chybějící podpis na podání je vadou, pro kterou nelze pokračovat v řízení (§ 37 odst. 2 správního řádu).“* a dále *„chyběl-li podpis na odporu podle § 87 odst. 4 zákona o přestupcích, a nebyla-li tato vada přes výzvu odstraněna, odpor nevyvolal žádné právní účinky...“* K námitce podjatosti se také vyjádřil

Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 4.7.2019, č.j. 9 As 70/2019-34, kde uvedl, že *„účastník řízení má totiž bez zbytečného odkladu sdělit nejen identitu podjaté úřední osoby, ale přirozeně i důvody, které podle subjektivního názoru k podjatosti vedou, neboť tyto důvody musejí vždy mířit ad personam, ke konkrétní osobě či osobám.“*

32. Zbývá dodat, že samotné znění námitky vykazuje samo o sobě znaky obstrukčního jednání. Žalobce totiž zcela nekonkrétně uvedl, že se „právě dozvěděl“ o příbuzenském vztahu oprávněné úřední osoby k řidiči vozidla. Řidičem vozidla byl přitom sám žalobce, bylo by proto s podivem, pokud by se o svém příbuzenském vztahu k oprávněné úřední osobě dozvěděl právě v době, kdy mu tato nařizuje účast u ústního jednání. Navíc v takové situaci by svou podjatost jistě oprávněná úřední osoba sama seznala, a to dříve před nařízením jednání.
33. Námitka podjatosti vůči oprávněné úřední osobě žalovaného a jeho řediteli pak byla uplatněna coby součást odvolání. V tomto případě žalobce rovněž uvedl, že se „právě dozvěděl“ o vztahu oprávněné úřední osoby ke svědkům a důkazům, z nichž mělo vyplynout, že podjatý je také ředitel krajského úřadu. S touto námitkou se žalovaný vypořádal na stranách 13 a 14 napadeného rozhodnutí a krajskému soudu nezbývá, než se s jeho argumentací ztotožnit. Žalovaný správně uvedl, že námitka podjatosti je nekonkrétní, žalobce neuvedl žádný relevantní a konkrétní vztah údajně podjatých osob k předmětu řízení, důkazům nebo osobám v něm vystupujícím, namítl toliko jejich podjatost bez dalšího. Ani tomuto žalobnímu bodu tak zdejší soud přisvědčit nemohl.
34. Dalším žalobním bodem bylo žalobcovo tvrzení, že správní orgány se nedostatečně vypořádaly s otázkou zavinění. Podle ustanovení § 93 odst. 1 písm. d) přestupkového zákona se ve výrokové části rozhodnutí o přestupku, kterým je obviněný uznán vinným, kromě náležitostí podle správního řádu uvede forma zavinění u obviněného, který je fyzickou osobou.
35. Správní orgán prvního stupně se se zaviněním žalobce vypořádal na straně 5 prvoinstančního rozhodnutí a dle názoru zdejšího soudu bylo toto vypořádání zcela dostačující. Správní orgán prvního stupně dospěl k závěru, že se jednalo o vědomou nedbalost, přičemž poskytl i úvahu, na základě které k tomuto závěru došel. Krajský soud nespatřuje v tomto vypořádání zavinění nezákonnost ani nesprávnost. Navíc není zcela jasné, jakou představu o prokázání a odůvodnění zavinění žalobce má. Z důkazů jednoznačně vyplynulo, kdy, kde, a kým k projednávaným přestupkům došlo, nebylo ani nejmenších pochybností o tom, že se daného skutku dopustil žalobce a ohledně závěru o nedbalostní povaze přestupku rovněž není pochyb.
36. Ve vztahu k přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu je závěr soudu opět identický jako závěr správního orgánu prvního stupně, který vyjádřil na stranách 5 a 6 prvoinstančního rozhodnutí, totiž že se jednalo o nedbalost nevědomou. Žalobce si patrně nebyl vědom, že u sebe při řízení motorového vozidla neměl řidičský průkaz, ačkoliv to vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl. Žalobní námitku tak krajský soud shledal také nedůvodnou.
37. Žalobce dále uplatnil námitku, v níž tvrdí, že projednávanými skutky nebyla naplněna materiální stránka přestupku, a tudíž se přestupku vůbec nedopustil. Odkázal na dva rozsudky Nejvyššího správního soudu, nejdříve na rozsudek ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-45; z tohoto rozsudku nicméně vyplývá závěr, který potvrzuje správnost rozhodnutí žalovaného, neboť je v něm uvedeno, že *„lze tedy obecně vycházet z toho, že*

jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak přestupku, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti. Z tohoto závěru však nelze dovodit, že by k naplnění materiálního znaku skutkové podstaty přestupku došlo vždy, když je naplněn formální znak přestupku zaviněným jednáním fyzické osoby. Pokud se k okolnostem jednání, jež naplní formální znaky skutkové podstaty přestupku, přidruží takové další významné okolnosti, které vylučují, aby takovým jednáním byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti, nedojde k naplnění materiálního znaku přestupku a takové jednání potom nemůže být označeno za přestupek.“ Žalobce neuvedl žádné okolnosti, které by mohly vylučovat, že jeho jednáním byla naplněna materiální stránka přestupku, tvrdí toliko, že k jejímu naplnění zkrátka nedošlo. Závěr žalovaného je přitom správný, zpravidla totiž k naplnění materiální stránky přestupku dojde vždy, když je naplněna i jeho formální stránka, ledaže by se v konkrétním případě objevily okolnosti naplnění materiální stránky vylučující, k tomu ale v projednávaném případě nedošlo.

38. Za dostačující v tomto směru nelze považovat ani poukázání žalobce na fakt, že se správní orgány nezabývaly povětrnostními vlivy, stavem vozovky nebo viditelností. Pokud se snad žalobce snažil říci, že za „ideálních“ podmínek pro jízdu automobilem je možné nedodržovat pravidla silničního provozu, například nejvyšší dovolenou rychlost, je tato jeho argumentace absurdní. Vedla by totiž k závěru, že pravidla silničního provozu mají být dodržována pouze ve zhoršených podmínkách, například při snížené viditelnosti či dešti. Přitom je tomu právě naopak, a to zejména ve vztahu k přestupku překročení nejvyšší povolené rychlosti, jejíž horní hranice určuje maximální bezpečnou rychlost při bezproblémové sjízdnosti vozovky.
39. Následně žalobce zmínil rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2005, č. j. 7 As 18/2004 - 48, jenž stanovil, že *„při zkoumání odpovědnosti za přestupek [zde: přestupek podle § 105 odst. 2 písm. c) zákona č. 50/1976 Sb., stavebního zákona, ve znění zákona č. 83/1998 Sb.] je správní orgán povinen zjišťovat nejen naplnění formální stránky přestupku, ale i naplnění jeho materiální stránky, vyjádřené v § 2 odst. 1 zákona ČNR č. 200/1990 Sb., o přestupcích, slovy „jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti.“* Správní orgány nicméně nejednaly v rozporu ani s tímto rozsudkem, neboť si opatřily dostatek důkazů pro závěr, že materiální stránka přestupku naplněna byla. Naopak, jak již bylo uvedeno výše, bylo na žalobci, aby uvedl okolnosti, které její naplnění vylučují, ten tak ale neučinil.
40. V poslední žalobní námitce žalobce poukazoval na neprovedení výsledku zasahujících policistů a také tvrdil, že k překročení nejvyšší povolené rychlosti vůbec nedošlo, respektive že rychlost byla změřena chybně. Žalovaný vyjádřil na straně 11 napadeného rozhodnutí názor, že bylo dostatečně prokázáno, že se projednávaných skutků dopustil žalobce a odkázal k tomu na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 8. 2015, č. j. 5 As 40/2015-38, z něž vyplynulo, že *„pouze v případech přestupků pozorovatelných pouhým okem (nepřipoutání se bezpečnostním pásem, telefonování za jízdy), kdy v normálních situacích tento přestupek není nijak dokumentován (například fotografií či videozáznamem), věrohodné svědectví policistů zpravidla představuje dostatečný důkaz o jeho spáchání.“* Žalovanému tak nelze vyčítat, že výslech zasahujících policistů neprovedl, neboť skutkový stav byl bez jakýchkoliv pochybností zjištěn. Nadto žalobce ani sám nerozporoval, že daný automobil v době spáchání skutku řídil, uvedl pouze, že měření bylo nepřesné.

41. Pokud žalobce namítal, že žalovaný v rozhodnutí nepopsal způsob zpracování dat a výpočet rychlosti použitým laserovým rychloměrem, bylo na místě uvést konkrétní pochybnosti o funkčnosti daného silničního rychloměru. Žalobce tak ale neučinil. Pokud by snad chtěl odkázat na pasáž jeho odvolání, ve které se věnuje problematice měření rychlosti radarovými rychloměry, tak tato je k projednávanému případu zcela zjevně nepřiléhavá, protože v této věci byl k měření rychlosti použit laserový rychloměr, pracující na zcela jiném principu, než rychloměr radarový. Není pak povinností správních orgánů, aby seznamovaly obviněné s fyzikálními principy, na kterých silniční rychloměry pracují. K podrobnějšímu rozboru snímků vyhotovených rychloměrem by se snad dalo přistoupit v situacích, kdy by provedené měření bylo napadeno konkrétními výtkami, žádné takové argumenty ale žalobce nepředložil.
42. Žalobce dále poznamenal, že z prvoinstančního rozhodnutí nevyplývá, kdo je vlastníkem rychloměru, kdo zabezpečuje jeho servis, kdo zpracovává data jím pořízená, kdo je archivuje a kde jsou archivovány. Tyto informace ovšem nebyly správní orgány povinny ve svých rozhodnutích uvádět, neboť (a navíc) tyto nezodpovězené otázky nemohou vyvolat pochybnosti o přesnosti měření.
43. Na výstupu z rychloměru je potom zaznamenán jak čas spáchání přestupku, tj. 31. 3. 2021 v 10:59:48 hodin, tak místo spáchání, a to v podobě zeměpisných souřadnic, které určují přesné místo, na kterém se nacházel rychloměr v době pořízení snímku. Identifikace místa spáchání přestupku pomocí údajů „dálnice D11, km 90, směr jízdy Hradec Králové“, je dle krajského soudu zcela dostačující. Správní orgán prvního stupně šel nad rámec své povinnosti v této otázce ještě hlouběji, neboť na číslech listů 23-26 správního spisu podrobně popsal pozici rychloměru, měřeného vozidla i dopravního značení omezujícího rychlost na 80 km/h. Zdejší soud tak dospěl k závěru, že místo spáchání přestupku bylo ze strany správního orgánu prvního stupně pečlivě a bez pochybností zjištěno.
44. Pořízené snímky dle zdejšího soudu poskytují dostatečně kvalitní důkazní materiál pro identifikaci měřeného vozidla. Nadto byl řidič ihned po pořízení záznamu z měření zastaven a hlídkou Policie ČR ztotožněn, není tak pochyb o tom, kdy, kde, kým a jak k projednávanému skutku došlo.
45. Posledním argumentem žalobce bylo poukázání na nevyhotovení doložky autorizované konverze na výstupu z rychloměru. K tomu zdejší soud pouze podotýká, že taková povinnost správním orgánům z žádného právního předpisu nevyplývá a že považuje pořízený důkaz o překročení maximální povolené rychlosti za věrohodný a pořízený zákonným způsobem. Ani poslední žalobní námitce tak krajský soud vyhovět nemohl.
46. Krajský soud tak žádné ze žalobních námitek nepřisvědčil, neshledal proto žalobu důvodnou a nezbylo mu, než ji zamítnout v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s.

V. Náklady řízení

47. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Dle něj má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl úspěch žalovaný, ten však náhradu nákladů řízení nepožadoval a krajský soud z obsahu soudního spisu ani nezjistil, že by mu nějaké náklady nad rámec výkonu běžné úřední činnosti vznikly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.)

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 22. prosince 2022

JUDr. Jan Rutsch v. r.
samosoudce